

Кир Буличов
Юбилей 200

Славна дата – двеста години от Експеримента. В историята на Земята не е имало нищо подобно. Самата продължителност потиска въображението. Създателите на Експеримента ни се струват като небесни жители.

В същност те съществуват – като портрети в актовата зала.

Дарвин, Мендел, Павлов, Соснора, Джекебсън, Саго.

Първите трима починали, без дори да подозират за Експеримента. Последните трима не доживяха да видят резултатите от него.

Предпразничното суетене ми дотегна. Тръгнах към библиотеката.

Маруся уговаряше прахосмукачката – най-ценния уред в института – да се заеме с книжните лавици. Представих си какъв прахоляк щеше да се вдигне, ако прахосмукачката се съгласеше. За щастие тя не се съгласяваше. Опитваше се да убеди Маруся, че услугите ѝ са по-нужни в институтския музей, където скоро щяха да пристигнат гости.

Маруся ме видя и запита:

– Аз ли да се катеря там?

Сигурно очакваше, че заради прекрасните ѝ очи аз ще се закатеря по стълбата. Излязох заедно с прахосмукачката.

И в градината не можеш да се скриеш. Според една странна заповед на домакина Скрипник там прекопаваха цветните лехи, в които току що бяха процъфтели лалетата, за да образуват една обща, с формата на цифрата 200.

Тръгнах към детската площадка. Децата ги нямаше – слагяха нова ограда. Силова, невидима, модерна. Представете си какви комплекси ще създава тя у малчуганите, които неизбежно ще се натъкват на несъществуващата стена. Ще започнат неврози, истерии, всички ще почнат да търсят причината за душевните травми у младите хомошимпи, докато някой чевръст аспирант не се досети, че виновна за всичко е невидимостта на оградата.

Малките играеха на брега на езерото. Земекочачката беше вече престанала да мъти водата, первазите бяха боядисани. Седнах на сянка под явора, онзи, който според преданието посадил самият академик Соснора, и започнах да наблюдавам децата. Те с кръсъци търчаха по брега, а възпитателките ситняхя зад тях; все им се струваше, че непременно някой ще падне в студената вода и ще получи възпаление на дробовете.

По външния вид на малките лесно откривах генетичните линии.

Живелият преди повече от един век мъжкар Старк, който имал светла къса козина и бил хомозиготен по тази доминантна аела, бе

осигурил повторението си в много поколения след него. Спомняте ли си изкривените брадички и провисналите носове на Хабсбургите? Личат си по портретите, колкото и художниците да се мъчат да ги разкрасяват.

Ние покоряваме природата, а тя намира пътища да не се покорява.

Външно Експериментът бил скромен, но пълен с човешко тщеславие: ние, всесилните, вземаме стадо шимпанзета, мобилизираме механизма на насочените мутации, извеждаме еволюционния процес от глухата улица, ускоряваме го хиляди пъти и гледаме дали природата ще ни позволи да си създадем братя по разум.

Онези, които планирали Експеримента и са го представяли и защитавали пред академичните и финансовите органи, разбирали, че самите те няма да доживеят да видят резултатите. Макар навярно на всеки от тях да се е струвало, че ще стане чудо и след тридесет години ще се роди мутант, който ще научи таблицата за умножение.

Веднъж в библиотеката намерих списание от преди два века, в което беше отпечатана статия как из зоологическите градини и институтите търсели най-умните, съобразителни и издигнати шимпанзета и как ги докарвали в отделения вече за тях комплекс, нещо средно между зоологическа градина, генетичен институт и общежитие за умствено изостанали. Недостигът на средства и обзавеждане на първо време компенсирали с ентузиазъм. Далеч не всички разбирали, че Експериментът трябва да има предимства пред останалите занимания на човечеството. Но начело на института бил Соснора, който се досетил да изпробва генетичните си методи върху крави и увеличил лактацията им до фантастични граници. С помощта на тези безмозъчни твари, които по традиция и сега пасат отвъд езерото, той доказал рентабилността на предприятието.

Следващите директори постепенно разширявали стопанството и попълвали стадото на шимпанзетата с даровити екземпляри. Независимо от критичните моменти и конфликтите институтът не бил закрит. В самия принцип на неговата дейност имало нещо иреално. Това била наука с претенции за божественост.

Директорите идвали и си отивали, научните сътрудници си получавали заплатите, защитавали дисертации, пенсионирвали се – изобщо правели приблизително същото, каквото и колегите им от другите институти. Понякога генетичните концепции се променяли, появявали се нови теории или се възраждали забравените. Внезапно връх вземал неоламаркизмът, после тържествувал постдарвинизмът, а след временното господство на джекобсонизма начело излизал супердарвинизмът.

И всеки от тези обрати на теорията се отразявал на отношението

към стадото шимпанзета. Неочаквано най-перспективните екземпляри изпадали в немилост и ги изпращали в зоологическите градини или в медицинските институти; постиженията се обръщали в поражения, за да станат след няколко години сензационни открития. И най-зле тези промени се отразявали на шимпанзетата. Не беше отдавна, когато изпрати-ха в зоологическата градина Сиена-4, женско шимпанзе с изключителни математически способности. И по простата причина, че шефът ѝ, мил и умен, но лекомислен човек, се скара със завеждащ отдела и напусна Експеримента. А освен него никой не се ползуваше с доверието на Сиена-4...

За това аз, участник в Експеримента, оставам в дълбока вътрешна опозиция на всичко онова, което става у нас. Двеста години насочени мутации, промени в средата на обитание, медикаментозни опити и трудово обучение, а стабилни резултати няма и няма. Нещо повече, пропастта между хомошимпите и експериментаторите се задълбочава. Колкото и странно да е, хората, които са измислили Експеримента и са изразходвали за него двеста години и куп средства, вътрешно не са готови да се откажат от собствената си изключителност. Хомошимпът за тях не е нищо повече от шимп, обект за изследване, но не партньор по разум.

Печалните ми мисли бяха прекъснати от некадърната бихейвиористка с прякора Формула.

– Джон? – викаше тя, носейки се по коридора, – Къде си?

Като ме видя, запита:

– Не си ли виждал Джон? – Но не дочака отговор, махна с ръка и се върна нататък. Не можеше да ме понася.

Джон – стар хомошимп, недоразвит от анатомична гледна точка мелез, почти без косми, с изпъкнало чело и с доста коварен характер се ползува с доверието на някои сътрудници на Експеримента. Малкото думи, с които борави, им се струват връх на собствените им постижения. Когато идват важни гости, извеждат Джон при тях и той се прави на човек: облича гащета и червена риза, преструва се, че поддържа разговора. Нищо повече от папагал, заобиколен от любопитни маймуни.

Защо ли в такъв един объркан ден на Формула ѝ е притрябвал Джон? Приблжих до прозореца и видях, че тя се върти около някогашната леха и повтаря: „Джон, къде си? Джони, трябваш ми!“

Джон, който е дремел някъде наблизо, мързеливо излезе от храстите. Той чешеше огромния си корем, станал такъв благодарение на подаянията.

– Джони! – зарадва се Формула. – посрещни новичката. Ти умееш

да правиш това най-добре от всички. Моля те!

– Какво ще ми дадеш? – попита Джон, користно и развратно същество.

– Джони, никога не съм те обиждала!

– Ще се разберем – каза Джони и тръгна след Формула, навеждайки се малко повече, отколкото бе нужно, и докосвайки земята с пръстите на ръцете си. Този път беше със сини гашета и с бяла шапка, килната на тила, така че всеки можеше да се любува на челните му дялове.

Тръгнах след тях.

Излязоха на спирката. Около транспортния вертолет се мотаеше висок як мъжага от службата на резерватите. Държеше на верижка младо женско шимпанзе, което беше смъртно уплашено от полета и от необичайната обстановка.

Щом зърна хубавичката женска, гордостта на генетичната наука се превърна в мъжко шимпанзе. Явно момичето му хареса много. В мозъка на Джони вече се промъкваше надеждата, че ще получи млада любовница. И той започна да се прави пред нея на маймуна – източваше устните си в тръбичка, подскачаше, удряше се с юмруци по гърдите, сякаш беше горила. Разбира се, с това още повече наплаши малката.

А тя наистина беше приказно красива. Мозъкът ѝ още спеше; впрочем никой и не мислеше да вдъхва в него разум. Тя е нужна само за продължаването на рода, за свежа струя от гени.

– Джони, не я плаши – помоли Формула. – Обясни ѝ, че ще живее при добри условия. Нека се успокои.

Някои научни сътрудници са удивително наивни. Като създадоха расата на хомошимпите, те предполагат, че и обикновените шимпанзета владеят някаква примитивна реч и могат да общуват с такива като Джони. А той, който никога не е знаел езика на дивите си сродници, език на жестовете, език примитивен, но всеобхватен, трябваше да поддържа репутацията си. Не излезе обаче нищо. Момичето се зъбеше и се мъчеше да се скрие зад краката на юначагата от службата на резерватите, надявайки се, че един обикновен човек е все пак нещо по-добро, отколкото непознатото животно с бяла шапчица.

Разбрах, че положението беше безизходно и тръгнах към момичето, сигурен, че ще успея да успокоя това нещастно създание. И всичко щеше да свърши благополучно, ако не беше тази проклетата Формула.

– Стой! – закрещя тя. – Джон, спри този хулиган. Къде е маркучът?

Джон се намръщи, представяйки се за защитник на човечеството, макар че в душата си трепереше от мен и знаеше какво ще направя с

него, ако посмее дори с пръст да ме докосне.

Срещнах доверчивия поглед на женското шимпанзе и му се усмигнах. Знаех, че от този миг тя е моя покорна робиня. Повече не ми и трябваше. Тихичко изпръхтях, за да я успокоя, и с гримаса ѝ дадох да разбере, че няма от какво да се страхува. После под виковете на Формула и заплашителните жестове на неразбралия нищо, но разтревожен мъжага скочих на най-близкото дърво, залюлях се на долния клон и се метнах нагоре, усещайки върху гърба си възторжения поглед на момичето. От дърво на дърво стигнах до спалните.

Няколко хомошимпа почиваха по леглата, други четяха, младите гледаха видео. Бари, роден за дърводелец, майстореше табуретка. В работилницата по трудово възпитание сковавахме табуретки.

– Какво се е случило? – попита Дзита, старата умна хомошимпа, надарена с изключителна интуиция.

– Дявол да я вземе тази Формула – казах аз, – Доведох чудесно момиченце, Формула извика Джони, а този стар пръч...

– Стига, всичко е ясно – прекъсна ме Бари и остави чукчето. – Знаеш ли, днес сутринта отново ме мъкнаха на изследване с тестове.

– И ти мислеше само за банани, така ли?

– И за портокали – засмя се Бари, – Те са разочаровани.

– Ох, много е трудно – каза Дзита. – Особено се страхувам за младите, рано или късно, непременно ще ни хванат.

– А каква е алтернативата? – попитах аз. – Да си признаем всичко? Да станем обект на сензация и да останем при това съществува трето качество, говорещи макаки?

– Само дано всичко мине добре днес – каза Бари.

– А мен днес сутринта доктор Вамп ме пита за теб – каза младият хомошимп Трети. – Питаше ме, дали те уважавам.

– И ти какво му отговори?

– Ти знаеш, аз говоря лошо, толкова тъп хомошимп съм. Казах, че Лидер е силен.

Взех си един банан от Трети, изведнъж усетих, че съм страшно гладен.

– А момичето красиво ли е? – попита Втори.

– Не е твоя работа – отрязях аз. – В гората ще си намериш по-красива.

– Сега има съвещание – каза Бари. – Трябва да ги чуем.

– Обсъждат как да настанят гостите и да организират банкета – вмъкна Дзита.

– Да отида ли? – попита Бари.

– Сам ще ида – казах аз и излязох през прозореца. По лозницата се изкатерих на покрива и пропълзах до прозореца на стаята за съвещания. Нашите маршрути са проверени от поколения хомошимпи. Ние все още отстъпваме на хората по интелект, но не сме се отучили да се катерим по дърветата, да скачаме и главно да крием мислите и постъпките си; законите на гората у нас са по-силни от законите на града и двеста години са твърде малък срок кръвта и мускулите да забравят миналото. Не зная кой първи се е приближил скришом до прозореца на стаята за съвещания, но това е бил гениален хомошип, не се страхувам от тази дума. Той е разбрал, че разумът му е достатъчно добре развит и че е време да започнем да крием от хората онова, което се е пробудило у нас.

Хората са ни заобиколили с апарати, които предизвикват страх и недоверие. На тях им се струва, че всеки изблик на мисълта и всяко движение на чувствата тутакси ще бъдат отбелязани от самописците и био-фоновете. Те са направили грешка – опитват се да ни създадат по свой образ и подобие. Но природата се оказала по-силна. Разбрали сме го тогава, когато сме открили, че доверявайки се на приборите, хората имат погрешни представи за нас. Това велико откритие било направено преди появяването ми на бял свят.

И оттогава, подчинявайки се на човешките апарати и на жестоките експерименти, при които ни карали да ядем, спим, мислим, да се трудим, да се размножаваме само пред очите им, под контрола им – през цялото това време ние сме се учили да бъдем потайни. Ние не сме хора второ качество, ние сме нова раса, хомошимпи!

Без да бъде забелязан от стаята за съвещания, наблюдавах хората. Аз, опитното зайче, получовека и свръхмаймуната, замислях заговор срещу тях.

В стаята разговаряха за моята персона. Говореше Формула.

– Той става непоносим – цъкаше тя. – Той влияе зле на другите екземпляри.

Колко внимателно избягва думата „животно“, помислих си аз!

– По-конкретно – помоли доктор Вамп. Докторът завежда лечебницата и е против излишно жестоките експерименти. Той лекува и има добри ръце.

– Днес пристигна нова женска – каза Формула и пред очите ми застана сладостният образ на момичето. – Помолих Джон да ми помогне да я отведа в изолатора

– Нямам никакво доверие на Джон – каза директорът на института.

– Той е много високо развито същество – възрази Формула. – И често ни помага. Но този път не успя да помогне. Маймунката се страхуваше ужасно. Все пак бихме се справили с нея, но от храстите изскочи онзи Лидер и се хвърли върху нея. Според мен той искаше да се погаври с нея.

Формула едва не заплака. Дявол да го вземе, помислих си аз, за какво чудовище ме смята тя!

Неочаквано домакинът Скрипник подкрепи Формула.

– Той става див звяр – каза дебелият Скрипник. – Вчера влязъл в склада и похабил половината от запасите. Нямам представа как ще организираме банката. Изпратих в града за продукти.

Операцията в склада организирахме с Дзита и с две млади момчета. На първо време ще са ни нужни продукти – кондензирано мляко, консерви. Наложих се да замаскираме кражбата, като симулирахме бандитско нападение, иначе щеше да предизвика тяхното подозрение.

– Време е да го пратим в зоологическата градина – каза Формула. – Макар да е мутант, но е регресивен. Опасен е за Експеримента.

– Какво ще кажете, докторе? – попита директорът.

– Ще се въздържа от изводи. Според наблюденията ми Лидер се ползува с авторитет сред стадото.

– Именно сред стадото, а ние се стремим да създадем общество! – извика Формула.

– А вие какво мислите? – обърна се директорът към завеждащ лабораторията, моя главен противник, когото ние непрекъснато водехме за носа, като гонехме от главите си всички мисли, освен тези за храна.

– Равнището на интелекта му не е високо...

Завеждащият се зарови в бележките си, измъкваше ги от джобовете и ги слагаше на масата, бъркаше моите данни с данните на други хомошимпи и в резултат направи такава каша, че директорът го прекъсна. Другите специалисти бяха единодушни: аз съм опасно животно, влияя зле на младите, трябва да се отърват от мен.

От една страна, беше ми приятно да слушам това: бях ги минал жестоко. От друга – на всяко разумно същество му става обидно, когато поискат да го изпратят в зоологическата градина.

– Обобщавам – каза директорът. – Лидер да се подготви за изпращане. Позвънете в зоологическата градина в Сухуми, оттам търсеха. Предполагам, че утре ще може да се изпрати. Сега да минем към другите въпроси. Кога пристига вертолетът с гостите?

– В седемнадесет и тридесет – отвърна Скрипник. – Ще паркира на

запасното поле, машината е голяма.

Знаех за този вертолет. Останалите гости ще пристигнат с малки машини. Малките машини не са ни нужни. Нужен ни е точно този вертолет.

Е, мога да си тръгвам. Научих две важни неща. Първо, нямаме никакво време. Ако днес не осъществим замисленото, утре тайно, подло и предателски ще ме изпратят в зоологическата градина. Второ, нужната ни машина ще стои на резервното поле от пет и половина.

Голяма сполука: резервното поле е заобиколено от гора, пътищата към машината са скрити от растителност.

Спуснах се в градината.

С тъга се загледах към езерото, спортната площадка и класните стаи. Никога вече няма да видя този свят, в който отраснах, станах истински хомошимп и осъзнах дълга си пред племето. Но всичко в света има край, спомних си аз нечии думи. В спалнята ме очакваха.

– Всичко е наред – казах аз. – Вертолетът пристига в седемнадесет и тридесет. Ще кацне на резервното поле.

За решението да ме изпратят утре в зоологическата градина не им казах. Това можеше до известна степен да подкопае позициите ми. Ще си помислят, че спасявам собствената си кожа.

Наблюдавахме отгоре как пристигат гостите. Срещата им с хомошимпите е определена за утре. Само идиотът Джони се мотаеше между пристигналите, фотографираше се с тях, стискаше ръцете им и говореше баналности, които поразяваха гостите с дълбочината си.

Още по светло, много предпазливо пренесохме част от багажа от горските скривалища по-близо до вертолета. В Голямата гора на бреговете на Конго ние нямахме намерение да ставаме диви животни и затова вземахме с нас учебни микрофилми за децата и запас от касети, някои прибори и инструменти. Изобщо започваше великото преселение на малкия народ.

Вечерта в градината запалиха лампите. Пристигаха нови гости, под ябълките Скрипник беше наредил дълги маси с почерпки. Преди лягане при гостите изведоха малките и те в хор изпяха песента за елхичката. Гостите изпаднаха в умиление.

Тайно проверих дали всички ключалки са счупени. Добре че не бяха се сетили да оставят пазачи при големия вертолет.

Машината ми хареса. Тя наистина беше голяма, още не бях летял на такава. Но ние знаехме как работи автоматиката. Ще се усетят, когато бъдем вече над Африка.

Луната беше нашърбена, движехме се свободно, почти без да се крием. Пазачи при вертолета нямаше.

Всичко затихна. Само от прозорците на хотела се носеха гласове и песни. Нека се веселят. Утре ги чака голямо разочарование. Няма да има кого да гледат. Може би само Джони.

– Слушай – попитах аз мъдрата Дзита – ще вземем ли Джони?

– Ти как смяташ?

– Бих го оставил за утеха на хората.

– Съгласна съм. С нас ще бъде нещастен. Свикнал е на комфорт.

Третият доведе децата. Бяха сънени и капризничеха. Бързо ги настанихме във вертолета. Дзита преброи хомошимпите.

– Шестдесет и четири екземпляра – каза усмихнато тя. Умееше да имитира Формула.

– Всички ли са тук? – попита Бари. Той ще бъде вторият ни пилот.

– Стой! – казах аз. – Забравихме я.

– Кого? – не разбра Дзита.

– Момичето, което доведоха днес. Нима ти искаш да остане за Джони?

– В гората ще си намериш по-добра годеница – каза Третият. Но аз така му извиках, че той бързо се вмъкна в машината и сигурно ще мълчи до самата Африка.

– Не прави глупости – помоли Дзита. – Ще настане паника в целия институт.

– Не – казах аз твърдо. – Скоро ще се върна

Понесох се към izolатора.

Като напук вратата беше заключена.

Приближих до прозореца. Стъклото беше непробиваемо. От тъмното към мен гледаха големи прекрасни очи. Момичето разбираше, че съм дошъл при нея, но не знаеше защо. Притисна в стъклото големите си устни. Глупаво, мило и неразумно животинче.

С два скока се намерих на покрива. Минутка ми беше нужна, за да махна вентилационната мрежа. Бързах. Без мен може да започне бунт – нали често само моята желязна воля успяваше да ги държи в подчинение?

Мрежата отлетя встрани. И в това време чух шум от стъпки. Някой вървеше по пътеката.

Усетих миризмата на Джони. Само това ми липсваше! Едва не се изкикотих – романтично приключение, съперник в тъмното... Този тъпак чукаше по стъклото и викаше момичето.

Обзе ме ревност. Какво да правя? Хрумна ми чудесна идея.

– Кой се мотае тук? – попитах аз, подражавайки на басовия глас на Скрипник. – Незабавно в леглото. Иначе ще те изпратя в зоологическата градина.

Джони се изплаши и напусна бойното поле. Миризмата му изчезна.

Сега трябваше още повече да бързам – може да са ме чули. Вмъкнах се във вентилационния люк. Там беше тясно. Засвирих, като виках момичето. То разбра.

Протегнах ръката си надолу и напипах нейните нежни дълги пръсти.

Помогнах ѝ да се изкачи на покрива. С целия си вид, с всяко свое движение тя казваше: „Ти си моя избранник“.

„Ще те науча да говориш“ – помислих си.

На борда вече настъпваше паника. Бях изчезнал, без да дам никакви указания. Дзита едва задържах цялото ми войнство вътре. Бари се нахвърли с упреци към мен. Предадох му госпожицата и бързо седнах в креслото на пилота.

– Внимание! – казах аз. – Всички да заемат местата си. Майки, дръжте децата. Чакаат ни горите на Африка. Чака ни свободата!

През стъклото хвърлих прощален поглед към института. Някои от прозорците още светеха. Старинното здание, построено по модата на двадесетия век, се извишаваше като тъмна грамада над дърветата.

Набрах кода, знаех как да го направя. Светна картата на Източното полукуълбо. Намерих на нея Конго. Докоснах нужната ми точка. Дадох старт. Вертолетът бързо се издигна.

Светлините на Земята намаляваха и бледнееха. Препминахме през редки облаци. Машината зави и легна в курса.

Гледах картата пред мен. Тънката зелена ивица, нашият маршрут започна да извиа на юг,

Внезапно почувствах, че някой се допря до мен. Обърнах се. Моята любима беше до мен. Усмяхнах ѝ се и се обърнах към Бари, който седеше в съседното кресло.

– Ние сме в безопасност – казах му. – Не могат да ни настигнат.

– Могат да пуснат машина от Сицилия.

– Едва ли – отвърнах. – Досега не са ни усетили. И ще има да се чудят къде ли сме.

В този миг зловещо и неочаквано светна екранът за връзка. Първото ми желание беше да се скрия и аз се наведох. Изохка и Бари.

После разбрах, че няма смисъл да се крия. Щом ни викат, по-добре

е да посрещнем опасността очи в очи.

На екрана беше директорът на института. Гледаше сериозно.

– Лидер, – каза той. – Знам че си там.

– Тук съм – отвърнах, изправяйки се. – Можете да стреляте, да ни убие, но не можете да ни спрете.

– Лидер – каза директорът. – Може би искаш да говорим без свидетели? Помоли Бари да излезе.

– Ще остана – отвърна верният Бари. – Не се страхувам.

– Директорът е прав – казах аз. – Излез. Ти имаш дълъг маймунски език.

Бари се обиди. Мърморейки, стана от креслото. Момичето се изплаши. Гледаше ту мен, ту директора, който не я забелязваше. Знаеше, че няма да разбере нищо.

– Какво искате? – попитах аз. – Какъв е ултиматумът ви?

– Това не е ултиматум – каза директорът, – Само информация.

– Моля. – страхувах се, против мен беше целият свят. Против мен и шейсетте изрода.

– Лидер, от няколко години вече разбрахме, че апаратите не дават обективна картина за вашето състояние. Не веднага разбрахме, че Експериментът е успял. Дори повече, отколкото предполагаме. И когато разбрахме, че сме натикали нашите по-малки братя в глуха улица, че сме ви накарали да се криете...

– Отдавна ли разбрахте това?

– Отдавна.

– Защо тогава се криехте?

– Защото не можехме да стигнем до единно мнение, защото не знаехме как да продължим Експеримента... Всичко е толкова сложно. Някога ние ще седнем с вас, Лидер, край масата и ще обсъдим този проблем на чаша чай.

Разбрах, че за първи път към едно шимпанзе се обръщат на „Вие“.

– Извинете, – казах аз твърдо, стискайки ръката на момичето. – Но ние няма да се върнем. Опитите свършиха.

– Не споря – отговори директорът – макар че на мен, честно казано, ми е мъчно да се разделя с вас. Ти беше още бебе, когато дойдох в института.

– Помня – казах аз. – Но ние няма да се върнем.

– Летете, никой не ви задържа. Впрочем, в багажното отделение има запас от продукти. Вие сте взели много малко, а докато свикнете там...

– Значи вие знаехте всичко! – Разбрах, че това е удар. По моето самолюбие, по моята суетност, по моята тайна.

– Не се разстройвайте – каза директорът. – Това съвсем не омаловажава заслугите ви. Вие направихте не по-малко, отколкото целия институт.

Не се преструваше. У нас, хомошимпите, интуицията е развита много по-добре, отколкото у хората. Ние можем на много нещо да научим хората.

Директорът сякаш прочете мислите ми.

– Надявам се, че ще успеете да ни научите на много неща. Но за това ние трябва временно да се разделим. Вие намерихте изхода, който ние не можахме да намерим.

– И заседанието, на което решихте да ме изпратите в зоологическата градина...

– Донякъде беше инсценирано. Отдавна знаем, че подслушвате съвещанията ни.

– И Формула ли? – Това вече не можех да понеса.

– Доктор Пименова не е запозната с нещата – усмихнато каза директорът. – Тя за нищо на света не би се съгласила да ви пусне в гората, където водата не е преварена и летят москити.

– Ще го преживее – отвърнах аз. – С нея остана Джони.

Зад мен се чу шумолене. Обърнах се. На вратата стърчаха разтревожените физиономии на Дзита и Бари.

– Всичко е наред – казах аз. – Полетът продължава.

Екранът за връзка угасна.

– Директорът ли беше? – попита Дзита, – Какво искаше?

– Искаше да се върнем, но аз отказах. Полетът продължава.

Муцуната на Бари изразяваше възхищение. Аз бях победил самия директор. Дзита поприсви очи. Съмнява се. Но ще си мълчи.

Погалих момичето по главата. Няма да я науча да говори, помислих си. Разговорът ни с директора трябва да остане тайна. Президентът на първата държава на хомошимпите трябва да бъде извън всяко подозрение

КРАЙ

© Кир Буличов
© А. Христова, превод от руски

Кир Булычѳв
Юбилей 200

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1235>]